

## ВРЕТЕНЦЕ

Пъй, не спирай, вретенце,  
весело ми припъвай,  
Сънчо — дръмчо пропждай,  
че ми много додъва.

Нишката ми завързва,  
та ми падашъ въ полата —  
нишцице ле, побързай,  
затрепти ми въ ржката.

Днеска, утре — до пролѣтъ  
да запѣятъ скрипцитѣ,  
да отрѣжемъ кросното,  
дорде капятъ стрѣхитѣ.

Мама да ми ушие  
ново, китно сукманче —  
и на бате абичка  
съ десетъ реда гайтани.

На Великдень да водимъ  
двама съ батя хорцето.  
Пѣсенъта ни ще гали  
гждуларю сърдцето.

Веса Паспалеева

## СНѢЖНА МЕЧКА

Тази сутринъ черенъ Панко  
се събуди доста ранко.  
Презъ прозореца надникна  
и отъ радост се провикна:  
„Браво, Сънчо, да живѣешъ,  
тъй те искамъ, снѣгъ да сѣешъ!  
Цѣла нощъ добре си трупалъ,  
снѣгъ до поясъ си натрупалъ“.  
Черенъ Панко сбра тайфата —  
петъ хлапета отъ махлата:  
Дългъгъ Пѣйо, рошавъ Генчо,  
Данка, Минка и Асенчо.  
Всѣки взе въ ржка лопата  
и забърза къмъ ржката.  
Скоро вдигна тамъ тайфата

снѣжна мечка чудновата.  
Ей таквазъ една Мечана,  
сякашъ отъ сребро изляна.  
До два метра е висока,  
деветъ педи въ грѣбъ широка.  
Съ два синджира я вързаха,  
и халка въ носа мушнаха.  
На врата ѝ върза Данка  
малка хубава камбанка.  
Следъ това доволни всички  
и безгрижни като птички  
баба Меца обградиха,  
за ржце се заловиха,  
дружно пѣсничка запѣха  
и хорце си залюлѣха.

Георги Костакевъ

